

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedy JUDr. Františka Koláře a soudkyň JUDr. Marie Korbelové a JUDr. Heleny Papouškové v právní věci žalobce: [REDACTED], nar. [REDACTED], bytem [REDACTED], zastoupeného Mgr. Petrem Smejkaem advokátem v Českých Budějovicích, Na Sadech 21, proti žalovanému: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti ČR**, Vyšehradská 16, Praha 2, namísto něhož jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, Rašínovo nábřeží 390/42, Praha 2, Územní pracoviště České Budějovice, Prokišova 1202/5, České Budějovice, o náhradu škody způsobené při výkonu veřejné moci 1.274.113 Kč s příslušenstvím, o odvolání žalobce a žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích z 8.8.2017, č.j. 12 C 257/2016-220, **t a k t o :**

Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku v odstavci I., II. **p o t v r z u j e**, vyjma části o lhůtách k plnění, v nichž **s e m ě n í** tak, že žalovaný je povinen tuto plnění poskytnout žalobci ve lhůtě patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku v odstavci V., vyjma části o zamítnutí žaloby co do částky 532 Kč s 8,05% úrokem z prodlení ročně z této částky od 17.12.2016 do zaplacení, **m ě n í** tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci 8,05% úrok z prodlení ročně jdoucím z částky 688.183 Kč od 17.12.2016 do 20.4.2017 a z částky 34.924 Kč od 17.12.2016 do 20.4.2017 a dále částku 170.000 Kč spolu s 8,05% úrokem z prodlení ročně jdoucím z této částky od 17.12.2016 do zaplacení, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku a co do částky 300.000 Kč s 8,05% úrokem z prodlení ročně od 17.12.2016 do zaplacení se žaloba **z a m í t á**.

Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku v odstavci VI. **m ě n í** tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 138.922,70 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce.

Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech odvolacího řízení částku ve výši 44.286 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem Okresní soud v Českých Budějovicích žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů obhajoby ve výši 688.183 Kč s 8,05 % úrokem z prodlení jdoucím ročně z této částky od 21.4.2017 do zaplacení, do 3 dnů od právní moci rozsudku (odstavec I. výroku), dále žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci náhradu škody v podobě vynaložených hotových výdajů ve výši 34.924 Kč s 8,05 % úrokem z prodlení jdoucím ročně z této částky od 21.4.2017 do zaplacení, do 3 dnů od právní moci rozsudku (odstavec II. výroku), žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci náhradu škody v podobě ušlého zisku ve výši 44.474 Kč s 8,05 % úrokem z prodlení jdoucím ročně z této částky od 17.12.2016 do zaplacení, do 3 dnů od právní moci rozsudku (odstavec III. výroku), žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu ve výši 36.000 Kč s 8,05 % úrokem z prodlení jdoucím ročně z částky 180.000 od 17.12.2016 do 28.2.2017 a z částky 36.000 Kč od 1.3.2017 do zaplacení, do 3 dnů od právní moci rozsudku (odstavec IV. výroku). Žalobu co do 8,05 % úroku z prodlení jdoucího ročně z částky 688.183 Kč od 17.12.2016 do 20.4.2017, co do 8,05 % úroku z prodlení jdoucího ročně z částky 34.924 Kč od 17.12.2016 do 20.4.2017, co do částky 532 Kč s 8,05 % úrokem z prodlení jdoucím ročně z této částky od 17.12.2016 do zaplacení a co do částky 470.000 Kč s 8,05 % úrokem z prodlení jdoucím ročně z této částky od 17.12.2016 zamítl (odstavec V. výroku) a konečně žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 123.988,70 Kč, do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce (odstavec VI. výroku).

Žalobce se žalobou došlou soudu 20.12.2016 domáhal zaplacení částky 1.418.113 Kč s příslušenstvím představující náhradu škody a nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí. Dne 28.2.2017 žalovaný žalobci uhradil částku 144.000 Kč jako přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu a v této části bylo řízení pravomocně zastaveno 5.4.2017. Okresní soud vyšel z tvrzení žalobce, že 17.2.2012 bylo Útvarem pro odhalování korupce a finanční kriminality vydáno usnesení č.j. OKFK-17/TČ/2011-252001 o zahájení trestního stíhání žalobce pro trestné činy zneužití pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), písm. c) trestního zákona, pletichy při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 128a odst. 1, odst. 2 písm. a), písm. b) trestního zákona a poškozování zájmů Evropského společenství podle § 129a odst. 1, odst. 4 písm. b), odst. 5 trestního zákona. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze 4.6.2015, č.j. 40 T 3/2013-5443 ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 11.2.2016 sp. zn. 1 To 115/2015 byl žalobce zcela zproštěn obžaloby, tím bylo ukončeno jeho trestní stíhání, to vzhledem k absenci pravomocného odsuzujícího rozsudku zakládá státu odpovědnost za náhradu škody a poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu žalobce. Náklady obhajoby vzniklé žalobci

v trestním řízení vyplývají z vyúčtování Mgr. Smejkal a JUDr. Krybusové v celkové výši 688.183 Kč. Náhrada škody v podobě vynaložených hotových výdajů za cesty do Prahy na hlavní líčení, resp. veřejné zasedání činí 34.924 Kč, ušlý zisk za čas, který žalobce musel trávit na hlavním líčení, resp. veřejné zasedání včetně cest 45.006 Kč. Po částečném plnění zadostiučinění za nemajetkovou újmu se žalobce domáhal zaplacení částky 506.000 Kč, přičemž nemajetkovou újmu spatřoval v následujících okolnostech: dehonestaci svého jména a dobré pověsti masivní medializací, kdy byly uváděny údaje „mafie, zneužití, korupce, čachry s dotacemi, kouzlení s dotacemi, říkání si o provizi, tunel a dotační podvod“ včetně škody minimálně 300.000.000 Kč, někdy v řádu miliard, čemuž žalobce čelil i ve svém okolí v rámci svých sportovních aktivit, stigmatizace jeho osoby, kdy jeho jméno hojně zaznívalo v televizi i na internetu včetně fotografií, byl poškozen v občanském životě, prakticky diskvalifikován z předtím běžných společenských akcí, způsobilo mu újmu v podnikatelských aktivitách, když od listopadu 2013 byl advokátem. V době začátku trestního stíhání v únoru 2012 byl otcem dvouletého syna a trestní stíhání ho ochuzovalo o volný čas, který by jinak věnoval rodině, navíc synovi se těžko vysvětlovalo, proč je tatínek v televizi. Obavami z výsledku trestního řízení a případné povinnosti k náhradě údajné škody trpěl žalobce a jeho rodina a po určité období musel žalobce vyhledat pomoc specialisty, kde se léčil s psychickými obtížemi. Byl poškozen i odposlechy telefonních hovorů, dále hrozbou vyškrtnutí ze seznamu advokátů či pozastavení výkonu advokacie, čímž by byla žalobci znemožněna obživa. Hrozil mu trest odnětí svobody v délce 12 let, po úpravě kvalifikace 10 let, dále vysoká náhrada škody stamilionovými nároky. Trestní řízení bylo vedeno od 17.2.2012 do 11.2.2016. Musel vynakládat z rodinného rozpočtu vysoké výdaje na obhajobu v době, kdy byl v slabě honorovaném zaměstnání advokátního koncipienta – na úkor rodiny. Hlavním obžalovaným v trestní věci byl právě žalobce, případ byl vždy medializován jako „[redacted]“, ředitel úřadu a spolu s ním další dva úředníci“, hrozilo mu uložení nepodmíněného trestu, což dalším spolustíhaným osobám [redacted] a [redacted] nehrozilo. Dále odložil početí dalšího dítěte, byl zasažen ve sportovním životě, kdy přestal trénovat přípravku a svého syna, proto se domníval, že jemu přiznaná částka musí být vyšší, než u [redacted], kterému byla přiznána nemajetková újma ve výši 228.000 Kč pravomocně, a u [redacted], které byla přiznána částka 200.000 Kč nepravomocně.

Žalovaný odmítl plnění nákladů obhajoby, neboť žalobce je osobou právně vzdělanou a zastupování dvěma obhájci současně nepovažuje za účelné (odkázal na nález I. ÚS 3819/2013). Zejména však poukázal na to, že žalobce nedoložil doklad prokazující náhradu nákladů obhajoby, za který nepovažuje potvrzení advokátů, a dále technický průkaz vozidla obhájce. Pro případ, že by soud shledal tento nárok oprávněným, nerozporoval počet v řízení učiněných úkonů advokátů JUDr. Krybusové a Mgr. Smejkal a navrhl přiznání poloviny účtované částky. Ohledně hotových výdajů požadované plnění neposkytl s ohledem na chybějící souhlas vlastníka vozidla užívaného žalobcem, následně však v řízení před okresním soudem uznal, že jsou zde podmínky pro přiznání náhrady hotových výdajů v uplatněné výši. Ohledně ušlého zisku nelze najisto postavit jeho výši ani příčinnou souvislost. Za přiměřené zadostiučinění považoval toliko částku 144.000 Kč, kdy za zásadní odlišnost od případů [redacted] a [redacted] spatřoval v tom, že žalobce nebyl v době probíhající trestního stíhání osobou bezúhonnou, nýbrž pro tematicky související trestnou činnost byl odsouzen k podmíněnému trestu. Poukázal na účastnickou výpověď žalobce, který nebyl schopen rozlišit újmy vyvolané každým z trestních řízení.

Po skutkové stránce okresní soud zjistil zahájení trestního stíhání žalobce usnesením ze 17.2.2012, č.j. OKFK-17/TČ-2001-252001 pro shora označené trestné činy a jeho trestní stíhání bylo pravomocně ukončeno zproštěním obžaloby dne 11.2.2016 rozsudkem Městského soudu v Praze č.j. 40T 3/2013-5443 ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze sp. zn. 1To 115/2015 s tím, že dílem nebylo prokázáno, že se staly skutky, pro něž je obžalovaný stíhán, dílem nebylo prokázáno, že tyto skutky spáchal obžalovaný a dílem, že nejsou trestným činem. Žalobce v souladu se svými oprávněními ve funkci ředitele Úřadu regionální rady Regionu soudržnosti Jihozápad vydal na počátku hodnocení v druhé výzvě Regionálního operačního programu Jihozápad dne 17.3.2008 interní sdělení umožňující konzultace hodnotitelů a dosažení jejich konsenzu na výsledném hodnocení, aniž by jakkoli omezil jejich nezávislost a porušil jakýkoliv obecně závazný předpis. V průběhu druhé a třetí výzvy disponoval excelovými tabulkami průběžných výsledků hodnocení, aniž by je použil k čemukoliv jinému, než ke sledování časového postupu prací hodnotitelů. Nebylo prokázáno, že by jednal se záměrem neoprávněně zasahovat do procesu hodnocení projektových žádostí a už vůbec ne s vědomím toho, že dojde ke zvýhodnění některých projektů. Nedošlo ke způsobení žádné škody. Důvodem vydání interního sdělení byla nezbytnost vyhodnotit enormně velké množství podaných projektových žádostí o dotace ve velmi krátké době při nedostatku kvalifikovaných hodnotitelů. Podaná obžaloba se pokouší kriminalizovat pouze určitá metodická pochybení a bez jakéhokoliv důkazního podkladu jim přiřazuje úmyslnou formu zavinění. Navíc otázka, zda došlo k porušení metodik, je právní záležitostí, kdy právní názory se v průběhu doby měnily. Poškozeným v trestním řízení - Krajskému úřadu Plzeňského a Jihočeského kraje a Regionální radě Regionu soudržnosti Jihozápad ve skutečnosti žádná škoda nevznikla, byli odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních. Naproti tomu v prvním trestním řízení žalobce jednal v úmyslu neoprávněně zasáhnout do procesu hodnocení a v rozporu s objektivním stavem přeradit nebo naopak potlačit některé projektové žádosti v pořadí, od kterého odvíjel závěr o přiznání či nepřiznání dotace. Následek, který byl obžalovanému kladen v páté etapě za vinu, měl vzniknout tím, že s ohledem na nesrovnalosti v nedodržení procesu hodnocení byla pátá etapa stornována a škodu představuje objem nepřidělených dotací. Za trestné činy dle § 158 odst. 1a, 2c, § 128a odst. 1, odst. 2 písm. a), § 129a odst. 1, odst. 4b, odst. 1 trestního zákona byl rozsudkem Městského soudu v Praze z 27.9.2013 sp.zn. 40 T 3/2011 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze z 25.6.2014 sp.zn. 9 To 10/2014 odsouzen k trestu odnětí svobody podmíněně v délce tří roků se zkušební dobou pěti let. Dále mu byl uložen trest zákazu činnosti deset let v ostatních odvětvích, zákazu výkonu zaměstnání a podnikatelské činnosti v souvislosti s implementací regionálních operačních programů, hodnocení projektových žádostí o dotaci a čerpání dotací ze strukturálních fondů EU, státního rozpočtu a rozpočtu kraje. Okresní soud dále zjistil, že oba obhájci žalobce vyúčtovali náklady obhajoby dle advokátního tarifu dne 17.2.2016, a to Mgr. Smejkal ve výši 518.686 Kč a JUDr. Krybusová ve výši 169.497 Kč. Z potvrzení o úhradě odměny a hotových výdajů z 13.6.2016 a 15.6.2016 (přílohová obálka na č.l. 174 spisu) okresní soud zjistil, že žalobce odměnu obhájcům v účtované výši uhradil. K cestám do Prahy na hlavní líčení a veřejné zasedání žalobce užíval osobní automobil RZ [REDAKCE] ve vlastnictví [REDAKCE] na základě smlouvy o výpůjčce z 1.1.2014. Dále zjistil konkrétní časy strávené žalobcem na hlavním líčení a veřejném zasedání včetně cest do Prahy a zpět, jak je specifikuje na straně 7 a 8 rozsudku, a údaje o jeho příjmech z přiznání k dani z příjmů za rok 2014 a 2015, jak je specifikuje na straně

8 rozsudku. Konstatoval, že výše hotových výdajů byla mezi účastníky nesporná a žalovaný v závěrečném návrhu navrhol v této části nároku vyhovět. Podle dalšího zjištění okresního soudu bylo trestní stíhání žalobce obsáhle celostátně medializováno, v souvislosti s užitím pojmů „dotace, pletichy, oblíbení dostávali euromiliony, machinace s evropskými penězi, s miliardami z EU, [redacted] a spol.“ měli způsobit škodu do 300.000.000 Kč. Stejně tak bylo medializováno i jiné trestní stíhání žalovaného včetně jeho odsouzení, stejně tak zveřejněno i zproštění obžaloby žalobce v druhém trestním stíhání, které je předmětem řízení. Žalobce se léčil u psychiatrické specialistky [redacted] v období od 16.5.2013. Dopisem z 8.6.2010 policie vyzvala předsedkyni Výboru Regionální rady Regionu soudržnosti Jihozápad [redacted] k podání zprávy ohledně pracovního zapojení žalobce nebo [redacted] s tím, že zpráva je i jedním z nezbytných podkladů pro posouzení vazebního důvodu dle § 67 písm. c) trestního řádu. Z výslechu žalobce soud zjistil, jak tento pociťoval trestní řízení v rodinném, sportovním a pracovním životě. Z výslechu jeho manželky zjistil, že se rozhodli odložit početí druhého potomka z obavy, aby nezůstala doma sama se synem, a že museli vynakládat peníze na žalobcovu obhajobu. Z výpovědi svědka [redacted] zjistil, jaký tlak okolí musel žalobce snášet ve sportovním životě při účasti na mistrovství advokátů, z výpovědi svědka [redacted], jaký tlak okolí musel snášet při trénování přípravky a svého klubu, a že z těchto důvodů se žalobce rozhodl v trénování přípravky nepokračovat. Dále okresní soud konstatoval, že žalobce uplatnil svůj nárok nejprve u žalovaného a až po marném uplynutí šesti měsíců se domáhal uspokojení svého nároku u soudu (odkázal na § 14 a 15 zákona č. 82/98 Sb.). Po právní stránce konstatoval, že po právní stránce podmínkou vzniku odpovědnosti státu je existence nezákonného rozhodnutí, a to usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozhodnutím trestního soudu, nýbrž zprošťujícím rozsudkem (odkázal na rozhodnutí NS sp.zn. 30 Cdo 265/2012 a IV. ÚS 3846/11). Přiznání nákladů nutné obhajoby účtovaných oběma advokáty v souladu s vyhláškou č. 177/96 Sb. okresní soud odůvodnil použitím ustanovení § 37 trestního řádu, které umožňuje zvolit si více obhájců. Potřeba více obhájců byla dána složitostí a rozsahem trestní kauzy, kdy žalobce byl stíhán ve dvou po sobě částečně se překrývajících trestních řízeních. Druhého obhájce si vzal až v lednu 2014. Vzhledem k tomu, že v prvním trestním řízení byl pravomocně odsouzen 25.6.2014, byla nepochybně dána zvýšená potřeba co nejkomplexnější obhajoby za účelem získání pozitivního výsledku. Nic na tom nemůže změnit to, že žalobce je osobou s právním vzděláním, neboť v řízení bylo prokázáno, že od ukončení školy se věnoval veřejnému, nikoliv trestnímu právu. Neúčelnost nákladů nebyla zjištěna z žádného provedeného důkazu. Z potvrzení o úhradě nákladů obhajoby, které soud pokládá za prohlášení věřitele o uhrazení dluhu, zjistil, že žalobce odměnu obhájcem v účtované výši uhradil. Věrohodnost tohoto důkazu nezpochybnuje samotná existence příbuzenského poměru manželky žalobce a obhájce Mgr. Smejkal a nebyla vyvrácena žádným jiným důkazem. Podle okresního soudu se žalovaný dostal do prodlení s úhradou nákladů obhajoby v den následující poté, co nahlédl do spisu, tj. od 21.4.2017. Soud odkázal na rozhodnutí KS v Českých Budějovicích sp.zn. 19 Co 405/2017 a 8 Co 2118/2016. Pokud jde o náhradu hotových výdajů cestovného a ušlý zisk, okresní soud je považoval za prokázané, přičemž prodlení s náhradou hotových výdajů vázal na okamžik, kdy se žalovaný seznámil s údaji doloženými žalobcem. Ušlý zisk za čas strávený u soudu a na cestě k soudu v roce 2014 za 81 hodin a 49 minut vypočítal dle daňového přiznání na částku 27.312 Kč a v roce 2015 za 40 hodin 11 minut vypočítal dle daňového přiznání za rok 2015 na částku 17.162 Kč, tedy na celkovou částku 44.474 Kč. Pokud jde o přiměřené zadostiučinění za

způsobenou nemajetkovou újmu ve smyslu ustanovení § 31a zákona č. 82/1998 Sb., okresní soud vycházel i z četné judikatury Nejvyššího soudu: sp.zn. 30 Cdo 1747/2014, R 67/2016, R 52/2012, R 112/2012, 30 Cdo 2813/2011, 30 Cdo 1684/2010, Cdo 3858/2013 a dospěl k závěru, že konstatování porušení práva spolu s plněním žalovaného v penězích 144.000 Kč nebylo dostačující. Trestní řízení trvalo téměř 4 roky, ve velkém rozsahu bylo medializováno, žalobci hrozil trest odnětí svobody po podání obžaloby až 10 let, předtím 12 let pro závažnou hospodářskou trestnou činnost související s jeho zaměstnáním a vysoká náhrada škody. S ohledem na obtížnost dokazování byla délka trestního řízení přiměřená. I když povaha hospodářské trestné činnosti nepůsobí takové společenské odsouzení jako např. trestná činnosti proti životu a zdraví, nicméně kauza vešla ve známost široké veřejnosti jako „dotační podvod, machinace“ a na tom nemůže nic změnit skutečnost, že medializováno bylo i zproštění obžaloby. Žalobce musel ve svém okolí snášet vtípky a dusnou atmosféru, jak dosvědčili svědci [REDAKCE] a [REDAKCE]. Byl zasažen i v rodinném životě, byl ochuzen o čas strávený s manželkou a synem, jemuž se před zahájením trestního stíhání věnoval. Rodinu postihl i úbytek finančních prostředků, první rok trestního stíhání byla ještě jeho manželka na rodičovské dovolené, dokonce musel vyhledat odbornou psychiatrickou pomoc v období od března do května 2013. Trestní stíhání mělo vliv i do jeho profesní zájmové sféry. Zásah porovnával s případem [REDAKCE], jemuž byla pravomocně přiznána nemajetková újma ve výši 228.000 Kč s tím, že na rozdíl od [REDAKCE] žalobce není osobou bezúhonnou, byl jí do 25.6.2014, kdy byl odsouzen za skutky, které následovaly po skutečích, za něž je vedeno předmětné trestné stíhání, v němž byl zproštěn obžaloby. Minimálně do tohoto okamžiku je nutno jemu způsobenou újmu posuzovat jako u osoby bezúhonné. Podle názoru okresního soudu žalobce není osobu typického recidivisty, u nichž se náhrada za nemajetkové újmy zásadně snižuje, případně nepřiznává, neboť jim další trestní řízení nezpůsobuje takové zásahy jako v případě osob bezúhonných. S ohledem na uvedené stanovil výši nemajetkové újmy nižší než u [REDAKCE], a to na celkovou částku 180.000 Kč, což při dobrovolně zaplacené částce 144.000 Kč činí přiznaných 36.000 Kč s příslušenstvím. Poukázal na to, že nepodmíněný trest odnětí svobody žalobci hrozil jako důsledek jeho jiné trestné činnosti. Neshledal zásah do jeho rodinného života, jehož důsledkem bylo odložení početí dalšího potomka s tím, že šlo o jejich rozhodnutí a v současnosti žalobce očekává narození dalších potomků. Rovněž nesdílel jeho obavu, že mu hrozil zákaz výkonu advokacie, to mu hrozilo za obě trestní řízení. K ukončení předchozího pracovního poměru dohodou došlo v důsledku žalobcova rozhodnutí. Zároveň podle okresního soudu není pochyb o tom, že pod tlakem zahájeného trestního stíhání, medializace trestní kauzy a společenského odsudku přistoupil k ukončení pracovního poměru. Soud nesdílel námitky žalovaného, že při dvou trestních stíháních současně nebylo možno zásahy rozlišit, bylo je možno odlišit minimálně v době času stráveného žalobcem u jednání soudu a na cestě, rovněž byly rozlišitelné mediální zprávy. Uvedený názor žalovaného by v podstatě vylučoval přiznání odškodnění u osob postihnutým vícerym trestním stíháním současně, což by odporovalo principu spravedlnosti, poukázal na samotné chování žalovaného, který přistoupil k částečnému plnění nemajetkové újmy. Žalobu ve zbytku zamítl. O náhradě nákladů řízení rozhodl za použití § 146 odst. 2 a 142 odst. 3 a přiznal žalobci plnou náhradu nákladů řízení s odkazem na rozhodnutí III. ÚS 2365/11. V souladu se závěry rozhodnutí NS sp. zn. 25 Cdo 3974/2015 vyšel z tarifní hodnoty, která byla žalobci přiznána, v období od převzetí zastoupení do právní moci částečného zastavení řízení, tedy z částky 947.581 Kč. Za přípravu a převzetí zastoupení, sepsal žaloby a vyjádření, tedy 3 úkony po 12.100 Kč přiznal 36.300 Kč. V dalším období vyšel z tarifní hodnoty 803.581 Kč, kdy za účast u 3 jednání, z nichž 2 přesáhla dvě

hodiny, a účast na vyhlášení rozsudku (tedy za 5x celý úkon po 11.540 Kč a poloviční úkon 5.770 Kč), tj. dalších 63.470 Kč spolu s 9 režijními paušály po 300 Kč a 21% DPH dospěl k částce 123.988,70 Kč. Lhůtu k plnění určil podle § 160 o.s.ř., když neshledal podmínky pro její prodloužení, jak je žalovaný z organizačně technických důvodů požadoval.

Odstavec V. výroku, vyjma zaplacení částky 532 Kč s příslušenstvím, napadl odvoláním žalobce a dále odvolání směřovalo proti části výroku VI., v níž mu nebyla přiznána náhrada nákladů řízení za předžalobní upomínku dle § 142a o.s.ř. Žalobce nesouhlasil se zamítnutím nároku žalobce na úrok z prodlení z náhrady nákladů obhajoby a náhrady škody za období předcházející 21.4.2017 - s odkazem na § 15 zákona č. 82/1998 Sb. i odbornou literaturu, dále judikaturu soudů (rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 sp. zn. 24 C 531/1992, rozsudek NS sp. zn. 25 Cdo 2060/2001), podle nichž poškozenému náleží právo na úrok z prodlení uplynutím šestiměsíční lhůty počítané od uplatnění nároku poškozeným, v níž je Ministerstvo či jiný ústřední správní úřad povinen věc projednat a rozhodnout o tom, zda škodu nahradí. Pokud jde o zamítnutí žaloby co do částky 470.000 Kč s příslušenstvím ohledně přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu, poukázal na předběžný názor okresního soudu, který při jednání dne 25.4.2017 se vyjádřil tak, že žalovaný by měl žalobci plnit minimálně polovinu požadované částky týkající se nemajetkové újmy. Žalobce tedy vycházel z toho, že mu bude přiznáno minimálně 325.000 Kč, s čímž byl pro případ takového rozhodnutí ztotožněn a vyřčenému názoru uzpůsobil procesní taktiku například ohledně počtu předvolaných svědků. Podle jeho názoru byl zásah do osobnostní a rodinné sféry žalobce vyšší či intenzivnější než u [REDAKCE]. Soud sám konstatoval velký rozsah medializace. Byl to právě žalobce, o kom bylo jmenovitě či obrazově buď výhradně či primárně anebo četněji s uvedením jména (vždy byl uváděn na prvním místě) referováno a další exkolegové ([REDAKCE] a [REDAKCE]) nebyli zmíněni vůbec jmenovitě či obrazově či jen jako vedlejší účastníci. Zvýšená medializace žalobce vyplývá ostatně ze samotných pracovních pozic, kdy on byl ředitelem celého úřadu, exkolegové byli v podřízeném postavení vedoucích odborů. Uvedl konkrétní příklady, dle nichž medializace byla výrazně větší u žalobce a tím i zásah do jeho osobní sféry než u [REDAKCE]. Na rozdíl od jmenovaného byl žalobce nucen vyhledat pomoc specialisty, poukázal na zásahy do aktivního trávení svého volného času. Prvostupňový soud bagatelizoval společné rozhodnutí žalobce a jeho manželky odložit početí dalšího potomka cca o 4 roky, byť se jedná z lékařského hlediska o krok rizikový. Jediným důvodem takového rozhodnutí bylo probíhající trestní stíhání žalobce (žalobcově manželce je téměř 36 let). Poukázal na to, že zákaz výkonu advokacie žalobci reálně hrozil až v souvislosti s druhým (nezákonným trestním stíháním). Žalobce je rád, že prvostupňový soud na něj nenahlíží jako na typického recidivistu, neboť on sám se považuje za slušného člověka, jemuž i v prvním případě trestního stíhání dal zcela za pravdu Městský soud v Praze. Po většinu nezákonného trestního stíhání byl bezúhonnou osobou (od 17.2.2012 do 24.6.2014), přičemž následně nezákonné trestní stíhání do jeho osobnostní sféry zasáhlo o to intenzivněji zprávy o hrozbě nepodmíněného trestu odnětí svobody (v reálný nástup do vězení). Okresní soud nijak nezohlednil telefonické odposlechy, kdy velká jejich část byla následně Nejvyšším soudem shledána nezákonnou. Bezdůvodně mu nebyla přiznána náhrada nákladů řízení za předžalobní upomínku, kterou učinil 15.6.2016 (v rozporu s rozhodnutími Krajského soudu v Českých Budějovicích sp. zn. 19 Co 405/2017, 7Co 134/2017, 7 Co 327/2016). Proto navrhl, aby odvolací soud rozhodnutí okresního soudu změnil ve smyslu požadovaných nároků, přiznal

mu náklady odvolacího řízení, případně věc zrušil a vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Proti rozsudku Okresního soudu vyjma odstavců III. a IV. podal odvolání žalovaný, neboť žalobce podle něho nedoložil doklad prokazující úhradu nákladů obhajoby a okresní soud se chybně spokojil toliko s potvrzením o úhradě nákladů obhajoby. V daném případě se jedná o soukromou finanční transakci podléhající jak bankovnímu tajemství, tak povinnosti advokáta zachovávat mlčenlivost a žalovaný nemá žádné prostředky, kterými by mohl ověřit, že žalobce náklady právního zastoupení skutečně zaplatil, že mu tedy vznikla škoda (odkázal na rozhodnutí NS sp. zn. 25 Cdo 986/2001, 25 Cdo 987/2001-R14/2005civ.). Prosté potvrzení o úhradě nákladů právního zastoupení dle žalovaného není účetním dokladem a nezakládá se do účetní evidence. Tím žalobce zapříčinil, že nemohlo být plněno řádně a včas a neměl by mu být přiznán úrok z prodlení. Konečně podle žalovaného neměla být žalobci přiznána amortizace soukromého vozidla použitého k dopravě k orgánům činným v trestním řízení (odkázal na rozhodnutí Městského soudu v Brně č.j. 45C 129/2010-48 a Městského soudu v Praze 72Co 152/2014-163). Navrhl tedy zamítnutí nároku žalobce na náhradu nákladů obhajoby, ponížení hotových výdajů o amortizaci vozidla a nepřiznání práva na náhradu úroků z prodlení a nákladů řízení.

K odvolání žalovaného se vyjádřil žalobce tak, že potvrzení (kvitance) je jediným zákonem předvídaným dokladem o tom, že dlužník splnil dluh věřiteli ve smyslu § 569 odst. 1 občanského zákoníku. Pokud jde o amortizaci, je naprosto zřejmé, že použitím vozidla žalobce při uvedených cestách se vozidlo opotřebilo a tím mu vznikla reálná věcná škoda (byť je opotřebením paušalizováno vyhláškou).

Odvolání obou účastníků řízení bylo včasné, podané oprávněnou osobou a přípustné (§ 201, § 202 a contrario a § 204 o.s.ř.). Odvolací soud přezkoumal odvoláním napadené výroky za použití § 212 a § 212a o.s.ř. a dospěl k závěru o důvodnosti podání odvolání žalobce a nedůvodnosti odvolání žalovaného. Odvoláním zůstaly nedotčeny odstavce III., IV. a část výroku V. (ohledně zaplacení částky 532 Kč s příslušenstvím) a nabyly samostatně právní moci v režimu § 206 odst. 2 o.s.ř.

Odvolací soud vyšel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně, která považuje v zásadě za úplná a správná a v převážné míře se s nimi shoduje. Sdílí závěr soudu prvního stupně o tom, že žalobou uplatněný nárok na náhradu škody a přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu podle § 31 a § 31a zák. č. 82/1998 Sb. žalobce učinil řádně u Ministerstva spravedlnosti (§ 6 odst. 1 a 2 téhož zákona), přičemž zákonné předpoklady pro uplatnění nároku ve smyslu § 8 téhož zákona byly v posuzovaném případě splněny, když trestní stíhání žalobce zahájené usnesením Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality Služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 17.2.2012 neskončilo odsuzujícím rozsudkem žalobce, nýbrž zproštěním obžaloby v celém rozsahu rozsudkem Městského soudu v Praze z 4.6.2015, č.j. 40 T 3/2013-5443 ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze z 11.2.2016 sp. zn. 1To 115/2015. V uvedeném ostatně nebylo mezi účastníky sporu.

K jednotlivým odvolacím námitkám žalobce: Jeho odvolání směřuje proti výroku v odstavci V. (vyjma zamítnutí žaloby o částku 532 Kč s příslušenstvím), kdy nesouhlasil s přiznáním úroku z prodlení až od data následujícího poté, co žalovaný nahlédl do spisu

(20.4.2017) a tím se žalovaný seznámil s žalobcem založenými doklady prokazujícími vznik škody. Dle názoru odvolacího soudu požadavek žalobce na přiznání úroků z prodlení bezprostředně po uplynutí šestiměsíční lhůty plynoucí od uplatnění nároku u Ministerstva spravedlnosti, je oprávněný, vychází z § 15 zákona č. 82/1998 Sb., dále judikatury Nejvyššího soudu, např. sp. zn. 25 Cdo 2060/2001, 30 Cdo 4037/2011 i literatury (viz Vojtek, P., Bičák, V., Odpovědnost za škodu při výkonu veřejné moci. Komentář. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017). Podle odvolacího soudu za situace, kdy žalobce uplatnil předmětné nároky u Ministerstva spravedlnosti ČR podáním z 15.6.2016, doručeným následujícího dne, žalovaný se ocitl v prodlení po uplynutí následujících 6 měsíců, tedy již od 17.12.2016 a nikoliv poté, co nahlédl do spisu a případně poté, co žalobce listiny do spisu založil (jak judikoval senát Krajského soudu v Českých Budějovicích ve věci sp. zn. 19 Co 405/2017). Podle názoru odvolacího soudu měl totiž žalovaný v uvedené šestiměsíční lhůtě dostatek času pro komunikaci s žalobcem – vyžádání si konkrétních listin.

Z hlediska výše plnění je zásadnější nesouhlas žalobce s přiznáním náhrady nemajetkové újmy toliko ve výši 180.000 Kč, když okresní soud akcentoval, že žalobce, na rozdíl od [REDAKCE], nebyl osobou bezúhonnou, tou byl do 25.6.2014. Okresní soud nesdílel jako důvody pro přiznání nemajetkové újmy hrozbu nepodmíněného trestu odnětí svobody, odložení početí dalšího potomka, hrozbu zákazu výkonu advokacie, ukončení předchozího pracovního poměru, byť vliv trestního stíhání na toto rozhodnutí žalobce nepřehlédl. Na druhé straně nesdílel ani námitky žalovaného ohledně nemožnosti odlišit zásahy každého z jednotlivých trestních stíhání. Odvolací soud vychází ze shodných skutkových zjištění, jak je učinil okresní soud. Za důležité dále považoval i okolnosti vyplývající z předmětného trestního stíhání žalobce, zejména okolnosti vydání usnesení o zahájení trestního stíhání (viz § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb., NS sp. zn. 30 Cdo 2813/2011-R 122/2012 civ.). Žalobce a [REDAKCE] byli stíháni pro trestné činy zneužívání pravomoci veřejného činitele, pletichy proti veřejné soutěži a veřejné dražbě a poškozování finančních zájmů Evropských společenství, páchané formou spolupachatelství, kterých se měli dopustit společně jako osoby odpovědné za provedení veřejné soutěže v souladu s Regionálním operačním programem NUTS II Jihozápad (dále jen ROP JZ), kdy docházelo k nestandardním postupům při hodnocení projektů 2. výzvy ROP JZ, která byla vyhlášena 17.12.2007, 3. výzvy ROP JZ, vyhlášené 27.6.2008 a 5. výzvy ROP JZ, vyhlášené 27.3.2009. Jak vyplývá z trestního spisu Městského soudu v Praze sp. zn. 40 T 3/2013, prověřování 2. a 3. výzvy bylo policejními orgány šetřeno pod č.j. OKFK-420/TČ-2008-24 již od roku 2008 (5. výzva byla vyhlášena až v roce 2009); usnesením policejního orgánu z 31.1.2011 byla ze společného řízení vyloučena věc prověřování nestandardních postupů v hodnocení 2. a 3. výzvy ROP JZ, s tím, že bude prováděno další nezbytné dokazování (na rozdíl od 5. výzvy, kde důkazní situace sejevila jako úplná a dostačující). Trestní stíhání obou shora jmenovaných a dále [REDAKCE] bylo zahájeno 17.2.2012 pod č.j. OKFK-17-116/TČ-2011-200251, neboť v průběhu hodnocení projektových žádostí 2. a 3. výzvy ROP JZ v rozporu se závazným postupem obvinění zasahovali do procesu věcného hodnocení soutěžních projektů. Jak vyplývá z uvedeného spisu, žalobce se stížností bránil jak proti rozdělení věcí, tak podrobnou stížností proti obvinění, neúspěšně. Dle názoru odvolacího soudu se žalobce nepodílel na tom, že předmětné trestní stíhání bylo zahájeno a bylo v něm pokračováno. Naproti tomu, pokud jde o trestní stíhání a skutky, pro které byl žalobce odsouzen rozsudkem Vrchního soudu v Praze z 25.4.2014 sp. zn. 9 To 10/2014 týkající se 5. etapy, měl předmětný

interní pokyn ze 17.3.2008 představovat prostředek ke spáchání trestného činu jiných projektů a jak zjistil i okresní soud, nejzávažnějším následkem, který byl žalobci kladen za vinu v 5. etapě, bylo, že díky nesrovnalostem spočívajícím v nedodržování procesu hodnocení byla 5. etapa stornována a škodu představuje objem nepřidělených dotací (viz usnesení Vrchního soudu v Praze z 11.2.2016 sp. zn. 1 To 115/2015). Zjednodušeně řečeno zásadní rozdíl mezi věcí, v níž byl žalobce obžaloby zproštěn (týkající se 2. a 3. etapy) oproti věci, v níž byl shledán vinným a odsouzen (týkající se 5. etapy), byť v obou případech mělo k zásahům docházet prostřednictvím téhož interního pokynu, je následek ohledně 5. etapy. Vedle rozlišení újmy v jednom či druhém trestním řízení bylo nutno poměřit újmu žalobce s obdobným případem. Tím nepohybně byla věc spoluobviněného ██████████, jak správně vyhodnotil okresní soud. Odvolací soud souhlasí i s kritérii, která okresní soud posuzoval při rozhodování o výši přiměřeného zadostiučinění, vycházel přitom z ustálené judikatury Nejvyššího soudu, jak ji cituje na straně 12 a 13 rozsudku. Tato kritéria vycházejí z ust. § 31a odst. 2 věty druhé zák. č. 82/1998 Sb., podle něhož při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo (předpokladem poskytnutí zadostiučinění v penězích je, že nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující ve smyslu citovaného ust. § 31a odst. 2 věty první). Dle okresního soudu povaha hospodářské trestné činnosti nepůsobí takové společenské odsouzení jako např. trestná činnost proti životu a zdraví, nicméně jméno žalobce v souvislosti s medializací celé kauzy označované jako „Dotační podvod, machinace“ vešlo ve známost široké veřejnosti. Podle názoru odvolacího soudu žalobce byl stíhán pro závažnou hospodářskou trestnou činnost, která je zejména v posledních letech širokou veřejností vnímána velmi citlivě. Žalobci hrozil trest odnětí svobody 12, resp. 10 let a náhrada škody ve výši cca 330.000.000 Kč. Trestní stíhání žalobce trvalo od 17.2.2012 do 11.2.2016 a po celou dobu bylo značně medializováno, kdy žalobce jako ředitel Úřadu Regionální rady Regionu soudržnosti Jihozápad byl buďto výhradně či primárně nebo čteněji jmenován, resp. vyobrazován v souvislosti s kauzou. Zásah trval téměř 4 roky při neuvadajícím zájmu médií. Je těžko představitelné, že by se poškozený po zproštění obžaloby cítil, jako by se nic nestalo, je však na místě respektovat judikaturu vyšších soudů (viz např. R 122/2012 civ.), totiž že trvání negativního zásahu v osobnosti nutně ohraničuje doba trvání řízení. Je tomu tak proto, že odškodnitelná újma vychází z podmínek stanovených zákonem. Podle názoru odvolacího soudu byl zásah do osobnostní sféry žalobce oproti ██████████ podstatně citelnější „díky“ médiím i vyššímu pracovnímu zařazení žalobce, který byl ředitelem daného úřadu, kdežto ██████████ a ██████████ byli v podřízeném postavení vedoucích odborů. Žalobce musel snášet reakci ze strany kolegů advokátů, spoluhráčů i rodičů dětí z přípravky, které trénoval. Odvolací soud shledává přímou souvislost mezi předmětnou kauzou a ukončením pracovního poměru ředitele úřadu stejně tak jako ukončení trénování přípravky dětí. Přímou souvislost na rozdíl od okresního soudu odvolací soud shledal i v rozhodnutí odložit početí dalšího potomka. Citelným zásahem do rodinného života nepochybně bylo, že se žalobce ve volném čase nemohl věnovat dvouletému synovi (v době zahájení předmětného trestního stíhání, syn je narozen v lednu 2010) a manželce, nýbrž své obhajobě. Nelze přehlížet ani odposlechy telefonních hovorů, dále zásadní byl dopad do hospodaření rodiny, která musela vynakládat náklady na obhájce v situaci, kdy manželka byla třetím rokem na rodičovské dovolené a žalobce měl jako advokátní koncipient podstatně nižší příjem, nežli jako ředitel úřadu. Výše uvedené se projevilo na zdraví žalobce, který musel vyhledat pomoc psychiatra. (Ve shora citované věci, vydané pod R 122/2012, Nejvyšší soud

vytknul odvolacímu soudu nepřiměřeně nízké zadostiučinění -ve výši 150.000 Kč, ačkoliv trestní stíhání žalobce vyvolalo negativní ohlas v jeho okolí, týkalo se výkonu veřejné funkce a bylo medializováno, přičemž jeho trestní stíhání pro hospodářskou trestnou činnost trvalo od června 2007 do září 2009.) Není pochyb o tom, že nejbližše srovnatelnou věcí k věci předmětné je věc spoluobviněného [REDAKCE], který byl pravomocně odškodněn částkou 228.000 Kč (žalovaný mu dobrovolně zaplatil 78.000 Kč, Okresní soud v Českých Budějovicích rozsudkem z 26.8.2016, č.j. 27 C 99/2015-305 žalovanému uložil úhradu nemajetkové újmy ve výši dalších 150.000 Kč s příslušenstvím, rozhodnutí bylo potvrzeno Krajským soudem v Českých Budějovicích 15.3.2017 pod č.j. 7 Co 134/2017-358). Trestní stíhání [REDAKCE] trvalo od 15.3.2010 do 25.6.2014, tedy přes 4 roky a 3 měsíce, bylo tedy časově srovnatelné s trestním stíháním žalobce. Sám žalovaný ohodnotil nemajetkovou újmu v penězích u žalobce částkou 144.000 Kč, u [REDAKCE] částkou 78.000 Kč. Z uvedeného lze dovodit, že sám žalovaný vyhodnotil újmu způsobenou žalobci jako podstatně vyšší, nežli u [REDAKCE]. Odvolací soud pokládá za správný předběžný názor okresního soudu prezentovaný při prvním jednání, totiž že žalobci by se na daném nároku mělo dostat minimálně poloviny uplatněné částky tj. částky 325.000 Kč. Po zvážení všech okolností, kdy újma způsobovaná žalobci předmětným trestním stíháním zasáhla v podstatně všechny oblasti jeho života, považuje odvolací soud za přiměřené odškodnění celkově ve výši 350.000 Kč, kdy byl limitován výší odškodnění nemajetkové újmy [REDAKCE]. Trestní stíhání [REDAKCE] mělo dopady rovněž na manželské soužití a rodinný život, druhá dcera se jim narodila v době odvolacího řízení, trpěl nespavostí a zdravotními problémy; z důvodu medializace a hrozící vazby, stejně jako žalobce, nemohl v úřadu setrvat, rovněž se od něho odvraceli známí. Zásadní rozdíl odvolací soud ovšem spatřuje v jejich rozdílném pracovním zařazení, z toho vyplývající medializace, kdy osoba žalobce vyčnívala oproti ostatním, a z uvedeného bylo nutno dovodit citelnější zásah do jeho osobnosti sféry. Zároveň odvolací soud nepřehlédl, že od 25.6.2014 (na rozdíl od [REDAKCE]) nebylo možno na žalobce pohlížet jako na osobu zcela bezúhonnou a že do uvedeného data se na újmě zároveň podílelo i trestního řízení, v němž byl shledán trestně odpovědným (týkalo se 5. výzvy). Odvolací soud připouští, že předmětné trestní stíhání mu působilo větší obavy, neboť mu hrozil nepodmíněný trest, to však bylo důsledkem činnosti, za kterou byl shledán trestně odpovědným (týkalo se 5. výzvy). Odvolací soud nenalezl případ, který by se s projednávaným více shodoval, zvláště v tom, že dvě trestní řízení žalobce se částečně překrývala a lišila se zejména ve škodlivém následku – vyvolaném týmž jednáním, přičemž v jednom byl obžalovaný odsouzen, ve druhém zproštěn. Proto při rozhodování o odškodnění vycházel i z obecných zásad spravedlnosti, viz NS sp. zn. 30 Cdo 1747/2014. Dospěl k závěru, že nebýt argumentů týkajících se 5. výzvy (za kterou byl žalobce odsouzen) by se mu mělo dostat podstatně vyššího odškodnění než jeho dvěma podřízeným. S ohledem na tyto argumenty pak částky nižší, než uplatnil žalobou. Pokud žalovaný odškodnil [REDAKCE] částkou 78.000 Kč a v soudním řízení [REDAKCE] dosáhl cca 3násobku (dosáhl 228.000 Kč), pak je přiměřené, aby žalobce odškodněný žalovaným dobrovolně částkou 144.000 Kč, dosáhl odškodnění cca ve výši 2,5 násobku. V souladu s § 15 zák. č. 82/1998 Sb. byl žalovanému uložen k zaplacení i úrok z prodlení z přiznané částky od 17.12.2016, viz argumentace shora a ve zbytku byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

Odvolací soud uznal rovněž důvodnou námitku žalobce ohledně nenahrazení nákladů za předžalobní upomínku z 15.6.2016, která byla zároveň označena jako výzva k plnění dle § 142a o.s.ř. Předmětné řízení je řízením odlišným od řízení u Ministerstva spravedlnosti,

proto v souladu s § 142a, § 142 odst. 3 o.s.ř. byl žalobci vedle dosud již okresním soudem přiznaných nákladů řízení přiznan další úkon vycházející z § 11 odst. 1 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb. spolu s jedním režijním paušálem podle § 13 odst. 3 téhož předpisu, což dohromady spolu s 21 % DPH činí 15.004 Kč. Tím na nákladech řízení před soudem prvního stupně vychází částka 138.992,70 Kč.

Pokud jde o žalovaného, v odvolacím řízení uplatnil dvě zásadní námitky: [redacted] okresnímu soudu vytýká, že se spokojil toliko s potvrzeními o úhradě nákladů obhajoby předloženými žalobcem, když podle jeho názoru nejde o účetní doklad prokazující úhradu nákladů obhajoby. Jeho pochyby jsou umocněny příbuzenským poměrem mezi žalobcem a jeho obhájcem. Odvolací soud tento právní názor nesdílí. Nikdo nezpochybnuje, že daný problém je třeba posoudit podle dosavadní právní úpravy, tím je § 569 odst. 1 občanského zákoníku, podle něhož věřitel je povinen vydat dlužníkovi na jeho požádání písemné potvrzení o tom, že dluh byl zcela nebo zčásti splněn. Na č.l. 174 je začíslována přílohou obálka obsahující potvrzení jednak JUDr. Jaroslavy Krybusové, advokátky, že ke dni vydání potvrzení, tedy k 13.6.2016, jí byla klientem [redacted] uhrazena částka 169.497 Kč včetně DPH jako odměna a náhrada hotových výdajů za jeho obhajobu v trestním řízení vedeném Městským soudem v Praze pod sp. zn. 40 T 3/2013, a dále potvrzení vydané advokátem Mgr. Petrem Smejkaem, podle něhož mu byla týmž klientem ke dni 15.6.2016 uhrazena částka 518.686 Kč včetně DPH za shodné trestní řízení. Právě citovaná potvrzení odvolací soud považuje za potvrzení zcela splňující podmínky § 569 odst. 1 občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. a žalovanému ničeho nebrání si případně pořídit jejich fotokopie (dokud nebudou žalobci v rámci porozsudkové agendy vráceny). Pokud jde o druhou námitku žalovaného vztahující se k amortizaci vozidla, tu odvolací soud chápe tak, že v odvolacím řízení začal žalovaný rozporovat výši hotových výdajů vynaložených žalobcem v letech 2014 až 2016 na cesty osobním automobilem Volkswagen Routan RZ [redacted] k hlavnímu líčení, resp. veřejnému zasedání do Prahy a zpět, resp. nepřiznání sazby základní náhrady za 1 km (který činil v roce 2014 3,70 Kč, v roce 2015 a 2016 shodně 3,80 za 1 km). Odvolací soud se shoduje s okresním soudem a sazbu základní náhrady představující opotřebení vozidla, považuje za hotový výdaj, který žalobci náleží i přesto, že si předmětné vozidlo vypůjčil na základě smlouvy o výpůjčce z 1.1.2014 bezplatně. Nepochybuje totiž o tom, že cestami bylo předmětné vozidlo opotřebováváno, ani o tom, že kdokoliv by nepůjčil vozidlo za nic; i v případě bezplatného přenechání do dočasného užívání se obvykle jedná o protislužbu za jiné plnění. Jak vyplývá ze shora uvedeného, žalovaný předmětný výdaj před soudem prvního stupně nerozporoval, naopak uznal jej, otevření naznačených skutkových okolností by tedy bylo již nepřijatelnou novotou v rozporu s § 205a o.s.ř.

Ze shora uvedených důvodů odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně ve výroku v odstavci I. a II. za použití § 219 o.s.ř. jako věcně správný potvrdil. Změnil pouze lhůty k plnění na 15 dnů ve smyslu požadavku žalovaného odsouhlaseného žalobcem podle § 160 odst. 1 o.s.ř. věta za středníkem o.s.ř. a § 220 o.s.ř. Za použití § 220 o.s.ř. změnil odstavce V. výroku (vyjma nedotčené částky 532 Kč s příslušenstvím) tak, že žalovanému uložil úhradu úroků z prodlení částek 688.183 Kč a 34.924 Kč již od 17.12.2016 do 20.4.2017 a dále žalobci přiznal další částku přiměřeného zadostiučinění nemajetkové újmy ve výši 170.000 Kč s příslušenstvím, tím se mu dostává celkového odškodnění této újmy ve výši 350.000 Kč. Ve zbytku žalobu zamítl. Pokud jde o náklady řízení před soudem prvního stupně, odvolací soud tyto náklady navýšil o 1 úkon a 1 paušál spolu s DPH, vztahující se

k předžalobní výzvě (tj. na celkovou částku 138.922,70 Kč) jinak se s rozhodnutím soudu prvního stupně zcela ztotožnil a na odůvodnění odkazuje.

O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto za použití § 224 odst. 1 ve spojení s § 142 odst. 3 o.s.ř. v souladu se závěry NS sp. zn. 25 Cdo 3974/2015, kdy odvolací soud vyšel z tarifní hodnoty 893.107 Kč (688.183 Kč + 34.924 Kč + 170.000 Kč), dle § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb. vychází jeden úkon na 11.900 Kč, tři úkony spočívající v podání odvolání, vyjádření k odvolání žalovaného a účasti při odvolacím jednání (§ 11 odst. 1 písm. k/, g/ vyhlášky) představují 35.700 Kč a spolu s 3 režijními paušály po 300 Kč 36.600 Kč, s připočítáním 21 % DPH, jehož je advokát plátcem, částku 44.286 Kč. Lhůta k jejich zaplacení byla stanovena rovněž v délce 15 dnů, viz shora.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání za podmínek uvedených v ust. § 237 o.s.ř., a to do dvou měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR v Brně u Okresního soudu v Českých Budějovicích.

Nesplní-li povinný dobrovolně povinnost uloženou mu tímto rozhodnutím, může oprávněný navrhnout jeho soudní výkon.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 2. listopadu 2017

JUDr. František K o l á ř v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Monika Hanušová